

“Mijn juf lijkt op een elastiekje”

Foto elastiekje

Het is vrijdagmiddag een uur of drie. Ik loop met een kop koffie mijn lokaal in, kijk tevreden rond en plof neer op m'n bureaustoel. Mijn gedachten dwalen af. Nog een paar dagen werken en dan staat de zomervakantie alweer voor de deur. Het schooljaar is wederom voorbij gevlogen. Ik denk terug aan de mooie, maar ook heftige momenten van het afgelopen jaar. Sinterklaas, kerst, de werkweek in Vledder en het afscheidsfeest van een geweldige directeur. Maar ook het overlijden van een leerling uit groep 3 en de onrust die er heerst in het team. Voor het eerst sinds jaren twijfel ik. Over het onderwijs. Wil ik nog wel voor de klas? De laatste tijd heb ik wel vaker van dat soort momenten. Van die momenten dat ik het idee heb dat ik met van alles bezig ben, behalve met daar waar ik zoveel energie van krijg..... 'mijn kinderen'. Mijn oog valt op twee foto's op het prikbord boven mijn kast.

Foto lvhj en curacao

Ik heb ze er bewust opgehangen. Waarom? Omdat ik er blij van word. Het zijn 2 foto's die veel voor me betekenen.

Als ik die foto zie van dat tropische strand doe ik letterlijk even een stapje achteruit. Even een momentje voor mezelf. En me realiseren hoe mooi het is om de kinderen zo betrokken aan het werk te zien. Individueel, samen of in groepjes. Hoe ze met elkaar overleggen over een opdracht, een flinke discussie voeren en hun mening geven, vertellen welke plannen ze voor na schooltijd hebben, samen iets onderzoeken of zelfstandig iets maken of ontwerpen. En verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Wat is het toch heerlijk om zo les te mogen geven.

Die andere foto is genomen tijdens de verkiezing tot leraar van het jaar, ruim 4 jaar geleden. Het was een bijzondere dag. Er zijn veel foto's gemaakt. Maar toch heb ik deze foto uitgeprint en opgehangen. Voor mij 'n heel bijzondere foto. Na een aantal spannende weken met een mediatraining, fotoshoot, interviews en camera's. Sta je daar als 'juf' ineens op een enorm podium in Studio 21 in Hilversum. Helemaal in je eentje. Opeens klinkt er hard gejuich en het geluid van tientallen stampende kindervoeten. Mijn hart maakt een sprongetje van blijdschap. Gelukkig daar zijn ze. Ik ben niet zo groot en vind al

die kinderarmen om me heen heerlijk. Voor een paar tellen verstop ik me even en neem een diepe zucht. Wauw!

Als ik nadien de foto's van die overweldigende dag bekijk, springt deze foto er direct voor me uit. De blijdschap op het gezicht van de kinderen en dan bij een van de kinderen in het bijzonder. Een leerling met autisme. Wat hadden we het af en toe moeilijk samen. Vaak ging het goed, dan begrepen we elkaar en hadden we de grootste lol. Maar er waren ook momenten dat ik even niet meer wist wat te doen. Af en toe zat ik met m'n handen in het haar. Proberen het beste uit iedere leerling te halen was en is nog steeds mijn motto. En als dat voor mijn gevoel niet genoeg lukt, vind ik dat lastig. Zo ook bij deze leerling. Tot haar moeder me vertelde dat haar dochter tegen haar had gezegd "mijn juf, ze lijkt op een elastiekje, ze rekt zich net zolang uit tot ik weet wat ik moet doen of iets begrijp'.

Foto elastiek

Die uitspraak, mijn juf lijkt op een elastiekje, zal ik nooit meer vergeten. Tot op de dag van vandaag geeft die uitspraak me kracht en energie. Zo ook op die bewuste vrijdagmiddag vlak voor de zomervakantie. Als mijn koffie op is, stort ik me op het nakijkwerk en bereid de laatste schoolweek van het jaar voor. Ook lees ik de formulieren door die de kinderen van groep 5 afgelopen week hebben ingevuld tijdens hun kennismaking met groep 6 en 7. Zij zullen volgend jaar samen een nieuwe bovenbouwgroep vormen. Ik lees naast wie ze het liefst zouden willen zitten, wat ik echt over ze moet weten, welk plekje in de klas ze het fijnst lijkt, wat ze volgend jaar heel graag willen leren en wat hun talenten zijn. Op het formulier van Bas staat dat hij graag naast Jip en Thijs wil zitten, de rest van het blad is leeg. Bas..... een jongen met selectief mutisme. Wat vond hij de kennismaking spannend. En hij niet alleen, ik ook. Ik mag dan wel op een elastiekje lijken..... een nieuwe uitdaging. Die ga ik graag aan, spannend vind ik het wel. Eerst maar eens uitrusten en genieten van een paar weken vakantie. Misschien is het ook wel goed niet tot in de puntjes voorbereid, maar redelijk blanco die uitdaging aan te gaan, te vertrouwen op mijn ervaring en te zijner tijd te kijken wat ik, maar vooral Bas nodig heeft.

Ik geniet van een heerlijke zomervakantie. School helemaal loslaten lukt me eigenlijk niet. Als ik, voordat ik op vakantie ga, op de site van bol.com een boek van Simone van der Vlugt bestel, kan ik mezelf nog net inhouden om een boek te bestellen dat gaat over kinderen met selectief mutisme. Bas..... Hij houdt me bezig....

Misschien moet ik opzoek naar een cursus: hoe deze kinderen het beste te begeleiden..... Ik doe het niet..... Ik had nog zo tegen mezelf gezegd: vertrouw

op je ervaringen, probeer er eens blanco in te stappen, hulp inschakelen kan altijd nog.

Sardinië was prachtig en ik heb mezelf weer opgeladen en begin vol energie aan de voorbereidingsweek.

Na de openingsvergadering op vrijdag en de laatste puntjes op de i gezet te hebben in mijn klas, ga ik met een tevreden gevoel naar huis.

Ik ben er klaar voor. 30 gebruide, blije en uitgeruste gezichten die staan te trappelen om weer te beginnen. Sommigen zo gegroeid dat ik omhoog moet kijken terwijl ik ze een hand schud en tegen ze zeg: “welkom, wat fijn dat je er bent”. En dan zie ik Bas. Hij komt samen met zijn vader en moeder de trap op en loopt in de richting van zijn nieuwe klas. Spannend! Zou hij me aankijken, wat ga ik tegen hem zeggen? Bas geeft me een hand. Geen stevige, maar hij doet het wel. “Goedemorgen juf. “Goedemorgen Bas, wat fijn dat je er bent. Vind je het ook zo spannend? Ik heb er zelfs een beetje slecht van geslapen.” Hij kijkt me aan, knikt en er verschijnt een voorzichtige glimlach op zijn gezicht. Samen lopen we naar zijn tafel en dan laat ik hem even alleen met zijn vader en moeder.

Het is vrijdagmiddag een uur of 2. De eerste week van het nieuwe schooljaar zit er bijna op. In de klas is het gezellig druk. De kinderen zijn lekker creatief bezig. Thijs en Jip staan bij me. Ik help Thijs om zijn draad door het oog van een naald te krijgen. “ Juf, Juf, kijk eens hoe goed mijn boekenlegger is gelukt!!” klinkt het luid door de klas. Een enthousiaste Bas komt aangestormd. “Bas kun je alsjeblieft.....”

Net op tijd kan ik de woorden die ik wil zeggen inslikken.....Nog geen week op school, en Bas roept door de klas...wow...

Als ik na schooltijd mijn klas in loop met een kop koffie, kijk ik tevreden rond en er verschijnt een grote glimlach op mijn gezicht. Ik plof op mijn bureaustoel....

Dank je wel Bas! Dank je wel, dat ik niet meer hoef te twifelen of het onderwijs nog wel bij me past. Ik krijg een brok in mijn keel.

Ik weet nog niet hoe, maar ook jij krijgt ooit een plekje op mijn prikbord.

Foto gekleurd elastiek

De uitspraak “mijn juf lijkt op een elastiekje” geeft me vertrouwen, kracht en een warm gevoel, maar het houdt me ook scherp. Het liefst wil ik dagelijks een elastiekje zijn. Het liefst een met een vrolijk kleurtje. Maar ik heb ook best dagen dat ik mezelf zo elastisch vind als een stuk ijzer. Er zijn ook best wel eens

van die momenten dat ik op knappen sta. Dan lukt het me niet om me makkelijk en snel uit te rekken en kost het wat meer moeite.

En dat mag van mezelf. Ik let er wel op dat dat niet te vaak gebeurt. Ik wil er voor zorgen dat de rek erin blijft.

Daarom vraag ik mezelf regelmatig af: hoe kan ik het verschil maken of blijven maken in het leven van mijn leerlingen. Wat hebben zij van mij nodig en wat heb ik nodig om dat voor elkaar te krijgen.

Voor mij is dat niet perse het lezen van een boek, het volgen van een cursus of opleiding. Het kan ook de hulp van mijn leidinggevende zijn of een tip van een collega. Professionele ontwikkeling. Niet alleen omdat het moet, en noodzakelijk is binnen een team, maar vooral omdat je het zelf wil, het zelf nodig hebt. Omdat je weet waarom en wat je er mee wil bereiken.

Foto a little trust

Het is de kunst te vertrouwen op jezelf en je ervaringen. Geef jezelf de tijd en kans om die ervaringen op te doen. En bovenal: heb vertrouwen in de kinderen. Het zijn vaak de kleine dingen waarmee je juist het verschil kan maken.

Bij deze wil ik jullie allemaal een mooie , inspirerende avond toe wensen.

En hoop dat je jezelf de vraag durft te stellen: wat wil ik vandaag meenemen of wat heb ik nodig om die stap naar het onderwijs te kunnen maken.

En als je over een tijdje in een klas met zo'n 30 kids staat, vergeet dan niet op z'n tijd even een stapje achteruit te zetten. Om te kijken.....én te genieten!

Tingue Klapwijk

Leraar van het Jaar 2013 (basisonderwijs)